

Περήφανη στάση της ίδιας

Πριν από τρεις περίπου εβδομάδες, ο αν. Διευθυντής της ΔΔΕ Λάρισας έβαλε τέλος στη θητεία της διευθύντριας του **11ου Γυμνασίου Λάρισας, Αναστασίας Χαρχαρίδου**, αποστέλλοντας απλώς τη διαπιστωτική πράξη με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο στο σχολείο της και στην ίδια.

Τιμώρησε την εκπαιδευτικό, τόσο με τη **λήξη της θητείας της ως διευθύντριας** όσο και με **οκτάχρονο αποκλεισμό της** από κάθε θέση στελέχους της εκπαίδευσης, σύμφωνα με το άρθρο 56 του ν. 4823/2021, παρόλο που η εκπαιδευτικός συμμετείχε στην **απεργία-αποχή** από τις διαδικασίες της **αξιολόγησης** της ΟΛΜΕ και της ΑΔΕΔΥ, ασκώντας ένα **νόμιμο δικαίωμα**, συνταγματικά κατοχυρωμένο: το δικαίωμα των εργαζομένων να συμμετέχουν στις συλλογικές αποφάσεις των σωματείων τους και να απεργούν.

Η εκπαιδευτικός, μάλιστα, **είχε υποβάλει την παραίτησή της** από τις αρχές του περασμένου Απριλίου, με μια **επιστολή καταπέλτη** για τις παραλείψεις τόσο της διοίκησης της εκπαίδευσης όσο και της δημοτικής αρχής σε ένα σχολείο όπου φοιτούν **πολλοί μαθητές Ρομά** (ενδεικτικά, **80% μαθητές Ρομά** στην Α' Τάξη), δηλώνοντας ότι **δεν δύναται να αξιολογήσει συναδέλφους της**, και μάλιστα κάτω από τις συγκεκριμένες συνθήκες. Ποτέ δεν απαντήθηκε **γιατί δεν έγινε δεκτή η παραίτηση**, κρατώντας την διευθύντρια για πάνω από έξι μήνες σε μία **ιδιότυπη ομηρία**.

Η τιμωρητική **παύση** της θητείας της ήρθε στα μέσα του Οκτώβρη -**πρώτη στην δευτεροβάθμια εκπαίδευση**- ξεσηκώνοντας ένα πρωτόγνωρο και συγκινητικό **κύμα συμπαράστασης** ξεκινώντας από τους μαθητές της με πανό που ανάρτησαν στα κάγκελα του σχολείου της, συνθήματα και αμέτρητες εκδηλώσεις αγάπης στο πρόσωπό της, τον σύλλογο διδασκόντων του 11ου Γυμνασίου Λάρισας και την ΕΛΜΕ Λάρισας.

Θλιβερή παραφωνία η παράταξη της **ΔΑΚΕ**, η οποία, ενεργώντας ως γραφείο τύπου της ΔΔΕ Λάρισας και του αν. Διευθυντή κ. Ζέρβα, με μία κατάπυστη ανακοίνωσή της ζητούσε λίγο πολύ και τα ρέστα !!!!

Συγκινητικό και αισιόδοξο το μήνυμα της απεργού Αναστασίας στην ομιλία της στην απεργιακή συγκέντρωση της Τετάρτης 23/10/2024 - με συνεχείς διακοπές με συνθήματα όπως: **«Και τώρα και πάντα και όσο χρειαστεί μέχρι η αξιολόγηση να καταργηθεί»**. Και, παραφράζοντας λίγο τα λόγια του Αντώνη Σαμαράκη, **«το πιο βαθύ σκοτάδι είναι πριν την αυγή»** μας είπε στο τέλος, δείχνοντας, με την στάση της, ποιος είναι ο δρόμος για να νικάς.

Δήλωση της εκπαιδευτικού Αναστασίας Χαρχαρίδου για την εφημερίδα ΠΡΙΝ

«Όλοι γνωρίζουν τον τρόπο για να γίνει η εκπαίδευση των παιδιών μας καλύτερη: συντήρηση σχολικών κτιρίων και υποδομών, σύνταξη σύγχρονων προγραμμάτων σπουδών, καλογραμμένα σχολικά βιβλία και εκπαιδευτικό υλικό, τακτική και συστηματική επιμόρφωση των εκπαιδευτικών, αξιοπρεπείς μισθοί, υποστήριξη του σχολείου με βοηθητικό προσωπικό, ψυχολόγους/κοινωνικούς λειτουργούς και επαγγελματίες υγείας, είναι μόνο μερικές από τις απαραίτητες παρεμβάσεις.

Αντ' αυτών, το υπουργείο προωθεί βίαια και αυταρχικά την εφαρμογή της ατομικής αξιολόγησης των εκπαιδευτικών και πιέζει αφόρητα, ειδικά τους διευθυντές των σχολείων, οι οποίοι, εκτός των άλλων, είναι ήδη επιβαρυνμένοι με μία σωρεία απίθανης γραφειοκρατίας, η οποία συνεχώς αυξάνεται με την πάροδο του χρόνου.

Πώς θα μπορούσα, λοιπόν, ως διευθύντρια, να μην αντιταχθώ σε αυτή τη διαδικασία, η οποία έχει στόχο την κατηγοριοποίηση εκπαιδευτικών και σχολείων, καταργώντας στην ουσία την αρχή της ισότιμης πρόσβασης στη γνώση όλων των παιδιών και πλήττοντας εν τέλει συνολικά το δημόσιο σχολείο;

Πώς θα μπορούσα να συμμετάσχω ως διευθύντρια σε αυτήν την εξαιρετικά γραφειοκρατική και στείρα διαδικασία της αξιολόγησης, βαθμολογώντας και κρίνοντας τους συναδέλφους μου εκπαιδευτικούς για το «**παιδαγωγικό κλίμα**» στην τάξη τους;

Πώς θα μπορούσα να συναινέσω στην υπονόμηση των σχέσεων συνεργασίας και συνεννόησης μεταξύ των μελών του Συλλόγου Διδασκόντων και στην καλλιέργεια του φόβου και της ευνοιοκρατίας;

Δεν μπορούσα και γιαυτό **συμμετείχα στην απεργία-αποχή** από τις διαδικασίες της αξιολόγησης της ΟΛΜΕ και της ΑΔΕΔΥ.

Δεν μπορούσα να απεμπολήσω το συνταγματικό μου **δικαίωμα στην απεργία** που έχει προκηρυχθεί από την ομοσπονδία μου και τη συνομοσπονδία μου.

Για όλα τα παραπάνω τιμωρήθηκα με τη **λήξη της θητείας μου** ως διευθύντριας και με **οκτάχρονο αποκλεισμό** μου από κάθε θέση στελέχους της εκπαίδευσης.

Μπορώ, όμως, να κοιτάξω τους μαθητές μου και τους συναδέλφους μου εκπαιδευτικούς στα μάτια λέγοντας πώς δεν έκανα πράξη αυτό που πιστεύω ότι θα στερήσει από τους μαθητές τη μόρφωση που αξίζουν, από τους εκπαιδευτικούς την παιδαγωγική τους ελευθερία και θα πληγώσει το βαθιά και συνολικά δημόσιο σχολείο.

Μπορώ να τους πω ότι αξίζει και πρέπει **να αγωνιζόμαστε** για εκείνα που θεωρούμε σημαντικά.

Μπορώ να τους πω ότι **δεν μας αξίζει ο φόβος αλλά η ελπίδα!**»

